

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Inauguració de l'exposició "L'art té nom de dona"

Palau del Parlament, 3 de març de 2014

La presidenta

Bona tarda a tothom. Benvinguts al Parlament de Catalunya. La veritat és que no m'esperava tantíssima gent, quan vam acordar aquest acte amb l'associació Dones d'Avui el Masnou. Vaig pensar que hi hauria una assistència més reduïda. Per tant, estic encantada de veure tantíssima gent que vol gaudir d'aquesta petita exposició, que és com el pòrtic d'aquesta setmana, perquè els vull recordar que el 8 de març és el dia internacional de la dona, i és per aquest motiu que vam convenir la possibilitat d'organitzar aquesta exposició. Passo la paraula en primer lloc a la senyora Maria Dolors Genara Chacón, presidenta de Dones d'Avui el Masnou.

.....

Diputat i membre de la mesa; presidents de la comissió d'igualtat i de Dones d'Avui el Masnou; president del Grupdart.cat; alcalde i regidors del Masnou; senyor Casalé, crític d'art, senyores i senyors, són aquí convocats per aquest grup de dones del Masnou. Com he dit al principi, per a mi és una satisfacció inaugurar avui aquesta exposició. Durant prop de quinze dies serà aquí al Parlament, on la podran visitar no solament tots els diputats i diputades, sinó tothom que per un motiu o un altre vingui al Parlament.

És important que fem aquesta exposició aquí, perquè quan diem, i dic, que el Parlament és la casa de tothom volem dir això: la possibilitat que la gent, els catalans i les catalanes, el puguin visitar i se'l puguin fer seu. Els 135 diputats, al capdavant, hem estat elegits pels catalans i les catalanes i representem el poble de Catalunya.

Quan el senyor Casalé ha començat a parlar d'aquest edifici, he dit al meu company de mesa: "Ara em traurà part del meu discurs." Perquè jo, quan rebo gent que normalment no vénen al Parlament o és la primera vegada que vénen, els explico

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

una història que els diputats i les diputades estan tips de sentir-me-la. Però, és clar, el que no faré és canviar la història. Així que he dit: "Ja m'ha tret part del discurs." Després he vist que no. Abans, quan ens hem vist a l'audiència, ell ha comentat que coneixia l'edifici sobretot de quan com a crític d'art el visitava quan era un museu. I ha arribat aquí, el seu discurs.

Jo l'únic que els vull comentar, molt breument, és que aquest edifici i els dos del davant són els únics que resten dempeus de la ciutadella que es va aixecar com a instrument de repressió contra els catalans després de la desfeta del 1714, de la guerra de successió. Per tant, aquest edifici té una història molt densa. Si pugen a la primera planta veuran que és un palau. I és que al cap de cent cinquanta anys d'haver-se construït es va rehabilitar com a palau reial, tot i que mai no va ser utilitzat com a tal. Després –això ja ho ha explicat en part el senyor Casalé– es va convenir amb l'ajuntament de Barcelona, que n'era el propietari, que es convertís en museu municipal i biblioteca. I ho va ser fins al 1932, quan el president Macià, durant la Generalitat republicana, va acordar amb l'alcalde que fos la seu del Parlament de Catalunya. Aquí acabo la història. Abans els vull dir una cosa, però: per a mi és una satisfacció rebre'ls en aquest palau, que, havent estat l'edifici militar per excel·lència de la repressió contra el poble de Catalunya, és ara el lloc de la paraula. Aquí els diputats ens podem enfadar, ens podem barallar, podem discutir, podem no estar d'acord amb moltes coses i podem estar d'acord amb moltes altres, però el que fem cadascun de nosaltres és treballar per un projecte polític, que vostès poden compartir o no, i sobretot perquè el país vagi endavant.

Per tant, el Parlament és el lloc de la paraula. Ara fa dos o tres dissabtes, vam ser aquí amb l'alcalde de Barcelona, el senyor Trias, i algunes autoritats de la República Txeca per inaugurar l'espai Havel, en homenatge a la persona, el pensament i la defensa de les llibertats de Václav Havel, expresident d'aquell país. Ja hi havia dos espais Havel a Washington i Dublín, i el tercer, doncs, és aquí a Barcelona, aquí al parc de la Ciutadella. És un espai molt petit, amb un arbre, un til·ler, que és l'arbre típic de la República Txeca, dues cadires i una taula. I el missatge és: "Parlem-ne." S'hi representen dues persones que estan de costat, que es miren i que parlen. Jo de vegades dic de broma –no a les sessions plenàries, naturalment, tot i que un dia potser se m'escaparà– que si ens enfadem gaire podem anar una estona allà. Així com a l'escola diuen als nens que han d'anar al racó de pensar, doncs nosaltres podem anar al racó de Václav Havel per parlar i posar-nos d'acord, que al capdavant és el que hem de fer en aquesta casa.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Penso que és important que puguem inaugurar aquesta exposició, perquè, com saben, aquesta setmana celebrem el dia internacional de la dona, una commemoració que, tot i que va ser instituïda per les Nacions Unides fa trenta-set anys, el cert és que arrenca a mitjan segle XIX, amb les lluites de les dones treballadores pels seus drets laborals i salarials, pels horaris i per la possibilitat de tenir els mateixos drets que els homes i tirar endavant. És tota aquesta història, el que ens porta avui aquí.

Ara les dones podem dir que tot això ha canviat i millorat. Tot i així, encara no hem arribat al final del camí, de manera que hem de seguir treballant per tenir els mateixos drets, i sobretot –sobretot– perquè sigui una normalitat democràtica que homes i dones puguem ser presents en tots els àmbits de la societat. Avui podem visitar una exposició en què la dona és protagonista en l'àmbit de l'art.

I aquí vull acabar les meves paraules perquè puguem visitar, doncs, l'exposició. Vull donar les gràcies a les protagonistes d'avui, aquestes dinou artistes que durant uns dies ens deixen les seves obres. Continueu creant, que la capacitat creativa de la dona és molt remarcable.

Gràcies.